plentur, non ex nobis est, sed ex Deo. I. 236. Praecepto Caritatis homo sine fructu admoneretur, ut quaereret Dei donum, nisi prius acciperet aliquid dilectionis. *ibid.* Caritas radix bonorum. I. 34. & 45. Quod fit sine Caritate, nullo modo fit bene. I. 236. II. 449. Nihil boni bene fieret, nisi esset Caritas; & cum adest Caritas, non potest bonum non fieri. I. 46. & II. 445. Abundantia caritatis Dei facit, ut beati cadere non possint. I. 333. Caritas quanto in quocumque major est, tanto melior est in quo est. II. 444. Qui non amat, inaniter credit, inaniter sperat. *ibid.* Regnat carnalis cupiditas ubi non est Dei Caritas. II. 445. Ad Caritatem refertur omne praeceptum. II. 449. *seq.* Caritate crescente minuitur carnalis cupiditas. II. 451.

Christus. Ab initio generis humani est praedicatus. II. 83. Pro hominibus, non pro Angelis mortuus. II. 366. Cur post tam longa tempora venerit. *ib.* 81. 83. De Christi incarnatione errores Manichaeorum, Photinianorum, & Apollinaristarum. II. 269. De Christo quid credendum. *ibid.* 330. & *seq.* Dei filius praedestinatus. *ibid.* 111. Praeclarissimum praedestinationis lumen. *ibid.* & 268. In Christo unica est persona. *ibid.* 269. 334. 340. In Christo natura humana impeccabilis 338. *seq.* Quia nulla voluptate carnalis concupiscentiae conceptus, ideo nullum peccatum originaliter traxit. II. 341. Solus potuit ita nasci, ut ei opus non esset renasci. II. 349. Venire ad Christum quid. I. 184. Credere in Christum donum

num Dei est. II. 79. Christus & Ecclesia unum corpus. II. 168. Christus totus cum membris suis est propter Ecclesiam. *ibid.* Dati Christo qui intelligantur. I. 319. Martyrium subire pro Christo finis optimus hominis Christiani. II. 148. Christi discipuli duobus modis dicti. I. 321.

Cogitatio. Quod adtinet ad pietatem, non sumus idonei cogitare aliquid tanquam ex nobis. II. 205.

Constantius Episcopus. I. 57.

Continentia ex Dei dono & libero arbitrio. I. 178. Continentiae perpetuae votum mutuo inter conjugatos consensu initum. II. 37.

Conversio nostra ad Deum donum Dei est. I. 183. *seq.*

Cor. Deus in cordibus hominum operatur. I. 251. Operatur bona in cordibus electorum. I. 255. Agit in cordibus hominum etiam motum voluntatis eorum. I. 251. Operatur in cordibus hominum ad inclinandas voluntates quo voluerit. *ibid.* 255. Deus in corde hominum agit, & illud inclinat quo voluerit. *ibid.* 249. Cordibus malorum utitur ad laudem & adjumentum bonorum. *ibid.* 448. Cor sursum habere ad Deum munus est Dei. II. 205. Cor lapideum & cor carnale quid. I. 218.

Cornelius non sine aliqua fide orabat & donabat. II. 70.

Correptio. Non negligenda. I. 283. *seqq.* Correptio facienda. *ibid.* 328. Quoniam incertum nobis est, quos Deus salvare decreverit, omnium & singulorum debemus procurare salutem voto, praedicatione, & correptione. *ibid.* 363. Omnibus correptio est

 adhi-

adhibenda. *ib.* 374. Correptio praedestinato est salubre medicamentum, reprobo poenale tormentum. 1. 303. Correptione non malum, sed bonum pro malo redditur. *ibid.* 395. Corripi nolentes redarguuntur. *ib.* 286. Quamvis praedestinatorum nullus perire possit, non tamen est negligenda correptio. *ibid.* 369. *seq.* Cur juste corripiantur, qui non obediunt Deo, tametsi ipsa obedientia munus ejus sit, sive sint regenerati sive non sint. *ibid.* 291. Correptionis necessitas, & utilitas. *ibid.* 286. Correptio utilis & necessaria, etiamsi gratia a Deo pendeat. *ibid.* 289. Correptio & gratia non se invicem tollunt. *ibid.* 303. Correptio unde habeat, ut utilis sit. *ibid.* 368. Unde habeat vim & efficaciam. *ibid.* 363. *seq.* Dei est correptionem utilem facere. 374. Correptio quando nam proficiat. 290. Correptio non nisi per Deum proficit. 293. Correptioni conjungenda est oratio. 363. Usus praecepti correptionis, & orationis. 282. Correptio cum caritate facienda. 233. Correptio ex caritate proficiscitur. 363. Pro culparum diversitate diversa. 369. Publice publica tantum corripienda esse peccata. 375.

Credere est cum assensione cogitare. 11. 48. Nemo credit nisi qui audivit a Patre, & omnis, qui audivit & didicit, venit. *ib.* 72. Credere Evangelio donum Dei est. *ibid.* 78. Credere & bonum operari per Spiritum Sanctum datur, & simul nostrum est. 55. Cur aliis datum sit ut credant, aliis non datum, inscrutabile esse Dei judicium. 215. Posse aut non posse credere,

dere non prodest aut obest, nisi habita ratione praedestinationis. 209. *seq.* Etsi quidam naturaliter apti sint ad credendum, si vel dicta vel facta quaedam adhiberentur, non adhibentur tamen si non sint ex praedestinatis. 208. Non profuit Tyriis posse credere, quia non erant praedestinati: non obfuisset Judaeis non posse credere, si fuissent praedestinati. 209. *seq.*

Cupiditas radix malorum. I. 34. *V. Caritas.*

S. Cyprianus. Ejus liber De mortalitate multis ac pene omnibus, qui Ecclesiasticas litteras amant, laudabiliter notus. I. 407. II. 100. Ejus liber De Oratione Dominica. I. 298. 382. 386. 442. II. 151. *seq.*

D

Daemones ante lapsum beati erant, sed non plene. I. 332.

Damnationis caussam esse peccatum originale in parvulis, qui sine baptismate moriuntur, non vero facta, quae facturi erant si viverent. II. 183.

Damnatus non nisi de suis meritis conqueratur. II. 418. Aeterna damnatorum poena sensus, an certis temporum intervallis mitigetur. II. 437. *seq.* Carere visione Dei maxima damnatorum poena. II. 439.

Demetrias Virgo. I. 36.

Delectatio justitiae, & delectatio concupiscentiae terrenae: una aliam vincit. II. 397.

Deus facit, ut homines fa-

faciant quae praecipit. II. 88. Omnia cooperatur Deus in bonum iis qui diligunt eum. I. 322. & 328. Deus juste non vult aliquos salvos fieri. II. 411. Deus multa potest, & non vult, nihil autem vult quod non possit. *ibid.* Deus quomodo velit omnes homines salvos fieri. I. 404. II. 413. *seq.* *V. Voluntas*. Bene utitur malis, tamquam summe bonus. II. 421. Deus orandus est, ut nos salvos fieri velit. II. 424. Quomodo personarum non sit acceptor. I. 87. *seqq.* Deus colitur fide, spe, & caritate. II. 277.

Diabolus in veritate fuit sed non permansit. I. 296. Diabolus princeps angelorum qui ceciderunt. *ibid.* 331.

Dilectio. Non diligeremus Deum, nisi nos prior diligeret. I. 238. Dilectionem ad gratiae beneficium pertinere docet Ambrosius. *ibid.* 70.

Discens per gratiam agit quidquid agendum didicit. I. 24. *seqq.* Et venit ad Christum. *ibid.* 27.

Discerno. Discretio a massa perditionis per gratiam. I. 301. Nemo nisi gratia Salvatoris discernitur. *ib.* Omnia quae ad salutem aeternam sunt necessaria, procurantur iis qui discreti sunt sive electi. 302. *V. Electio. Gratia*.

Discipuli Christi duobus modis dicti. I. 321.

Docere. Cur non omnes doceat Pater ut ad Christum veniant. II. 74. Schola Dei Patris valde occulta. *ibid.* 73. Quomodo Deus doceat per gratiam. I. 27. Doctrina quomodo possit dici gratia. *ibid.* 24. Etsi gratia gratuita sit, exhortatio tamen est necessaria. I. 238. Paucissimis donatum est, ut sine hominis ullius ministerio doctri-

ctrinam salutis acciperent . II. 238.

E

Ecclesia. Quid sit Ecclesia. II.359.366. In solis justis in praesenti tempore esse Ecclesiam Pelagiani docebant. II.159.

Electio. Electionem ex Gratia esse, non ex meritis. I. 303. Electio ad Regnum. *ibid.* 305. Electionem & vocationem nec ipsa Fides praecedit. II. 130. Praedestinatio & Electio est ex Dei beneplacito. II. 128. Vocatio electorum est ex proposito Dei. *ibid.* Illi electi, qui secundum propositum sunt vocati. I. 304. Elegit Deus ante mundi constitutionem eos, quos praedestinavit. II. 124. Electio de mundo seu vocatio supponit electionem ante mundi constitutionem II.121. Electi sumus & praedestinati non quia futuri eramus sancti, sed ut essemus. II. 127. Deus elegit justos, non quos tales per se ipsos futuros praevidit, sed quos ut tales faceret praedestinavit. *ibid.* 125. Divites in fide quomodo Deus elegerit. *ibid.* 128. Apostoli quia electi sunt Christum elegerunt, non quia elegerunt electi sunt. I. 238. Electio per misericordiam, & per judicium. I. 306. Quomodo electi dici possint, qui non sunt perseveraturi. *ibid.* 308. Electis Deus facit etiam peccata proficere in bonum. *ibid.* 325. Electi, Dei filii, & Christi discipuli duobus modis dicuntur. *ibid.* 321. Electorum nullus perit. *ibid.* 304. 305. 307. 324. 325.

Eleemosynae species recensentur. II. 381. & *seq.* Nulla major eleemosyna quam offensarum venia, & ini-

inimicorum sincera dilectio . *ibid.* 382. 385.

Epistola ad Hebraeos Canonica . II. 284.

Error . Interest quantum , & in quibus rebus erretur , & quam facile quisque se corrigat, vel quanta pertinacia suum defendere conetur errorem . II. 251. *seq.* Pertinacia in errore maxime cavenda . I. 49. Error semper quam maxime cavendus , etsi levis . II. 297. Semper animi nostri defectum aliqualem indicat . *ib.* 299. In se ipso semper est aliquod malum : nempe intellectus imperfectio. 305. Non semper tamen malus, aut peccatum. 309.

Eucharistia. Ejus sumptio quotidiana . II. 157. Ab Eucharistia abstinere debent Christiani intercedente aliquo graviore delicto. *ibid.*

Excomunicatio potest utilis esse . I. 369. Excomunicatione poena major in Ecclesia non est . *ibid.*

F

Felicitas summa quae I. 279. & II. 367. & *seq.* Ejus appetitum homo lapsus non amisit . II. 315.

Fides aedificii spiritualis fundamentum . I. 71. Fidem nostram operatur Deus in cordibus nostris . II. 50. Fidem & perseverantiam esse Dei dona tota Ecclesia in suis orationibus testatur . II. 262. Et fides , & salus quae fidei promittitur , dona Dei sunt . II. 90. Fidei initium donum Dei . I. 93. 96. 98. 99. 381. *seq.* 406. 411. *seq.* 415. II. 45. *seq.* 240. 246. *seq.* 323. Nemo sibi sufficit ad incipiendam vel perficiendam fidem . II. 49. Superbiae est homini fidei initium tribuere . II. 51. Totum sibi negotium salutis pos-

set homo vindicare, si ab ipso esset initium fidei. *ibid.* 50. Non solum fidei initium, sed & ejus incrementum Dei donum est. 1. 91. 94. 413. 1I. 79. 139 148. Fidei initium esse donum Dei quando cognovit Augustinus. 1I. 245. *seq.* Inter initium fidei & perfectionem perseverantiae media sunt illa, quibus recte vivimus, quae etiam donari nobis a Deo fide impetrante ipsi Semipelagiani consentiunt. 1I. 253 267. Gratia non gratis datur, si initium fidei est ab homine, augmentum vero a Deo. 1I. 50. Quidquid & fidem praecedit, & fidem comitatur, & fidem sequitur, Deo tribuendum. 1I. 71. Fidei donum cur non omnibus detur. *ibid.* 79. Fidei meritum ex misericordia est. 1I. 57. Et velle, & credere nostrum est, & simul est donum Dei. *ibid.* 55. Unde quisque fit dignus fide. 1I. 84. Fides non ex operibus, sed opera sunt ex fide. 1. 196. Ex fide justificari nos, cur potius dixerit Apostolus, quam ex operibus. 1I. 70. Fides legi praeponitur. 1. 217. Qui in ea regione defunctus est, ubi Christi nomen audire non potuit, non potuit credere. 1. 300. Nemo liberatur a damnatione nisi per fidem Jesu Christi. 301. *V. Christus.* Patiendum est sibi per hominem praedicari, quamvis fides posset homini non per hominem dari. 1. 289. Paucissimis donatum est, ut nullo homine praedicante per Dominum vel per Angelos fidem accipiant. 1I. 238. Tutius est Fidem, Spem, & Caritatem suam voluntati Dei committere, quam suae propriae. 1I. 90. Fides initium est hominis

nis Christiani, Martyrium pro Christo finis optimus. 1I. 148. *seq.* Ex Fide Spes nascitur, quam Caritas comitatur. 1I. 440. Fides, quam commendat Apostolus, ea est, quae per dilectionem operatur. 1I. 445. Omne quod non est ex fide, quomodo peccatum fit. 1. 393. Fides sine amore nihil prodest. 1I. 285. 374. *seq.*

Filii Dei. Non in hominum, sed in Dei potestate est, ut habeant homines potestatem filios Dei fieri. 1I. 176. Filii Dei quidam secundum aeternam Dei praescientiam. 1. 316. *seq.*

Florus Monachus Augustini librum De gratia & libero arbitrio secum ad monasterium defert. 1. 267. 277.

G

GLoriatio. Non in meritis sed in Deo gloriandum. 1I. 102. Nemo gloriari potest coram Deo. 1. 352. Qui in Domino non gloriatur, alia quaecumque habet, inaniter habet. 1I. 268. In Deo solo gloriandum esse ipsa oratio Dominica nos docet. *ibid.* 167.

Gratia est a Deo. 1. 281. Qualis gratia primo homini concessa in statu innocentiae. *ibid.* 359. Gratiae necessitatem docet sanctus Ambrosius. 1. 69. *seq.* 73. Oratio gratiae argumentum. 1. 181. *seq.* Gratia necessaria, ut faciat homo aliquid boni. 1. 32. 403. Non solum propter possibilitatem, sed etiam propter voluntatem, & operationem gratia praedicanda est. 1. 42. *seq.* Sine gratia nullum prorsus sive cogitando, sive volendo & amando faciunt homines bonum: non solum, ut monstrante ipsa quid faciendum sit sciant, verum etiam ut, praestante ipsa,

ipsa; cum dilectione faciant quod faciunt. I. 281. 403. Ad bene operandum spes non habenda in homine. *ibid.* 176. Desiderare gratiam initium gratiae est . *ibid.* 281. Sola arbitrii libertate, & sine adjutorio gratiae, ad Deum perveniri non potest. I. 40. Gratia praedestinatos, & secundum propositum vocatos ad summã perfectionem, glorificationemque perducit. *ibid.* 23. Gratia & liberum arbitrium asseritur . I. 148. & 184. *seq.* Gratia & liberum arbitrium ad salutem requiruntur . I. 203. Et ad bene vivendum *ibid.* 177. Sine gratia cadit homo praecipitatus a libero arbitrio. *ib.* 188. Liberi arbitrii & gratiae conciliandae difficultas . *ibid.* 75. 163. *seq.* De gratia & libero arbitrio non praesumendum . *ibid.* Gratiae ante & post lapsum datae distinctio . *V. Adam*. Adjutorium gratiae duplex, aliud sine quo non fit aliquid, aliud quo fit . I. 345. Gratia Pelagiana . I. 4. & 42. *V. Pelagius*. Ut non lex, sic nec ipsa natura est gratia, qua Christiani sumus. *ibid.* 211. *seq.* Non de donis Dei naturalibus sed de donis gratiae ait Apostolus : *Quis enim te discernit*. I. 92. & II. 64. Gratia vera Pelagianae opposita quae. I. 44. Sententia Catholica de Gratia . *ibid.* & 103. *seqq.* Gratiae Christi definitio . I. 58. 281. Gratia proprie dicta donum Caritatis . I. 45. Gratia cor nostrum quo voluerit inclinat . I. 39. An omnes Deus doceat per gratiam, nec ne. II. 71. *seqq.* Gratia, quam Christiani confitentur, ea est, qua non solum suadetur, sed persuadetur bonum . I. 24. Quam secre-

secreta sit gratia & a sensibus remota. II. 74. Gratia facit ut faciamus. I. 24. & 226. Gratiae potentia & energia. I.342 *seqq.* II. 74. Gratiae vis & efficacia unde. II. 76. 132. Gratiae efficacia quatenus moveat, in Petro ostenditur. I. 70. *seq.* Adjutorio gratiae fit, ut invictissime quod bonum est homines velint, & hoc deserere invictissime nolint. I. 355. Gratia a nullo duro corde respuitur. II. 74. Aufert cor lapideum & dat cor carneum. I. 217. II. 74. Facit ut lex impleatur, ut natura liberetur, ne peccatum dominetur. I.205. Vera Dei gratia defendi posset, etiamsi nullum esset, ut volebat Pelagius, originale peccatum. II. 195. Gratia operans & cooperans. I. 229. *seqq.* Cum agitur de gratia, totum Deo tribuendum est. II. 165. Gratia, non secundum merita hominum, sed gratis datur. I. 39. 45. 187. 257. II. 108. 201. 252. 263. *seq.* Gratiam merita non praecedunt nec initium fidei. I. 45. 86. 895. & 93. *seq.* 100. 220. 411. *seqq.* Gratia, qua cor lapideum aufertur, non a bonis meritis, sed malis praeceditur. *ibid.* Quatenus potest dici quod natura humana gratiam mereatur. I. 191. Gratuitae gratiae exemplum in parvulis. I. 256. *seqq.* Eadem gratia qua factus est Christus, fit homo Christianus. II. 110. Gratiae ac praedestinationis exempla praeclara in parvulis & in Christo. II. 93. 332. *seqq.* & 340. Gratia cur non omnibus detur. *ibid.* 74. & 194. Qui sine gratia Dei audiunt & legunt doctrinam salutarem Scripturarum, pejores fiunt. I. 394. Non injustus

Deus.

Deus, qui non omnibus, & uni potius, quam alteri donat gratiam. II. 170. *seq.* Gratia secundum placitum voluntatis Dei datur. II. 194. De fide est non omnibus hominibus dari gratiam. I. 400. Duodecim de gratia & praedestinatione sententiae ex fide Catholica tenendae. I. 399. *seq.* Explicantur & probantur. *ib.* 403. *seq.* Quibus gratia deest, jam poena peccati est; quibus autem datur, non datur secundum debitum. I. 342. Dilectio, & delectatio justitiae, gratiae indicia. I. 283. Quaestiones de gratia difficiles. Ante Pelagium transeunter eas adtigerunt tractatores Scripturarum. II. 104. *seq.* Liber De libero arbitrio frustra opponitur Augustino in quaestione de gratia. II. 196. *seq.* Sola gratia redemtos discernit a perditis. II. 418. Gratiarum actio, gratiae testimonium. II. 131. Gratiam interioris inspirationis Massilienses fatebantur. II. 11. 23. 225.

Gregorius Nazianzenus II. 241.

H

HAereses quid boni Ecclesiae afferant. II. 247.

Homo bonus & homo malus quis? I. 32.

I

JEsus Christus Deus. II. 432. Post Adae peccatum oportuit ut ipse nos Patri reconcillaret. *V. Christus.*

Ignorantia, & difficultas ad miseriam justae damnationis pertinent. II. 191. 315. Etsi ignorantia & difficultas essent primordia naturalia hominis, nec sic culpandus foret Deus, sed laudandus. *ibid.* 192. Gravius peccat

cat sciens, quam ignorans. I. 173. Nec tamen ideo ad ignorantiae tenebras confugiendum, ut in eis quisque requirat excusationem. *ibid.* & 112., 113. & *seq.* Ignorantia non excusat, ut a poena liberet I. 172. Ignorantia duplex, scire nolentium & simpliciter nescientium: neutra excusat. I. 173. 113. 117. & II. 397. *V. Scientia*.

Immortalitatem, quam natura humana perdidit, acceptura est per gratiam, quam fuerat acceptura per meritum, si non peccasset. II. 429.

Incarnatio Verbi. I. 336. Ineffabilis. II. 111. Incarnationis necessitas post lapsum Adae, & utilitas. II. 432. & *seq.* Sanctis qui vixerunt ante Incarnationem Christi non defuit gratia Mediatoris. II. 447. *seq.*

Infirmitas tum corporis, tum animi agnoscenda ut quisque perficiatur. I. 23.

Infideles habent quaedam velut opera bona. I. 393.

Inimicorum dilectio ad salutem aeternam necessaria, & quomodo. II. 384. & *seq.*

Innocentius Papa. I. 50. 57.

Intellectus, & Sapientia petatur a Deo. I. 263.

Jubere. Deus dat quod jubet. I. 222. *seq.* Deus facit, ut homines faciant, quae jubet ut fiant. II. 92. *V. Mandata. Praecepta.* Deus jubet aliqua quae non possumus, ut noverimus quid ab illo petere debeamus. I. 224.

Judaei unde non poterant credere. II. 209.

Judicari parvulos secundum ea, quae praesciti sunt facturi si viverent, dicere compulsi sunt Semipelagiani. II. 199. Qui unumquemque judicari putant secundum merita praescita, adversantur sen-

sententiae catholicae de Originali peccato. iI. 97. *seq.* Judicari quemquam secundum merita quae habiturus fuisset, si diu vixisset, absurdum est dicere. *ibid.* 96. & 179. Ipsi Pelagiani viderunt falsum esse, hominem judicari secundum merita praescita. iI. 98. *seq.* Non judicat quemquam Deus ob ea quae facturus fuisset si diutius vixisset, sed ob facta tantum. iI. 94. *seq.* 107.

Judicia Dei quam inscrutabilia. iI. 103. iI. 418. *seq.* Judicia Dei nunc inscrutabilia in hominum praedestinatione, revelabuntur Sanctis in vita aeterna. iI. 410. Exempla quaedam obstupendorum & inscrutabilium judiciorum Dei. i. 311. *seq.* iI. 177. *seq.* & 417. *seq.*

Justificatio est tantum gratia, vita aeterna est etiam merces de gratia. i. 200. Justificatio impii a nullo merito praeceditur. i. 89. 91.

Justitia Dei, & justitia ex lege quaenam sit. i. 25. & 208. *seq.* Si per naturam, voluntatemque Justitia, gratis mortuus est Christus. i. 212. Justitia ex Deo non per legem, sed per gratiam. i. 209. *seq.* Dilectio, & delectatio justitiae, gratiae indicia. i. 282. *seq.* Justitia praeterita, etiam diuturna, nihil prodest, si in impietate vel unius diei quis moriatur. iI. 101. Suam justitiam qui constituere velle dicantur. i. 209. *seq.*

L

LEx. Legitimus legis usus. i. 279. Legis utilitas quae. i. 16. Per legis cognitionem tollitur excusatio, quam homines adferre solent in peccatis. i. 166. *seq.* Lex adjuvat, ut gratia requiratur. i. 17. *seq.*

seq. Lex ſine gratia non ſufficit. 1. 209. Lex ſine gratia non ſolum nihil prodeſt, ſed plurimum obeſt. 1. 15. *ſeq*. 204. & 11. 445. Lex ſine gratia, littera eſt occidens. 1. 236. 395. Legis praevaricator quis. 1. 204. Lex ſine gratia praevaricatores facit. 1. 238. 11. 446.

Libertas a peccato. 11. 109. Libertas novi Teſtamenti ea eſt, ut peccato ad mortem non ſerviant gratia liberati. 1. 349. Major nunc in Sanctis libertas quam ante in Adamo. 1. 347. 11. 430. Duplex libertatis genus exponitur. 1. 344. *ſeq*.

Liberum Arbitrium. Cur Deus Angelos & hominem libero arbitrio permiſit. 1. 331. Libertas voluntatis in illius primae conditionis praeſtantia quid valuerit, apparet in Angelis qui ſteterunt. 11. 167. Libero arbitrio potuit homo cadere non etiam ſurgere. 11. 191. 11. 430. Liberum arbitrium aſſeritur. 1. 168. Liberum voluntatis arbitrium eſſe in homine, probatur ex Divinis praeceptis. *ibid* 166. Peccatores ſe apud Deum excuſare conantes, ideo arguuntur, quia liberum habent arbitrium. *ibid*. 167. *ſeq*. & 174. Liberum arbitrium non eſt negandum, nec nimium ei tribuendum eſt. 1. 154. *ſeq*. Liberi arbitrii elatus aſſertor Pelagius. 1. 44. Sic liberum arbitrium defendendum eſt ut locus gratiae relinquatur. 1. 175. *ſeq*. Libertas voluntatis quatenus ſecundum gratiam defenditur. 1. 311. 389. & 391. Liberum arbitrium & gratia ſimul commendantur. 1. 182. *ſeq*. Gratiam & liberum arbitrium ſimul admittit Scriptura. 1. 155. Liberum

rum arbitrium non sufficit sine gratia. I. 213. *seq.* Sufficit ad malum, ad bonum autem parum est, nisi adjuvetur ab Omnipotenti bono. I. 339. Non sufficit ad vincendas tentationes, nisi a Domino victoria concedatur oranti, ne intret in tentationem. I. 181. Liberum arbitrium potest esse solum in homine, si non venit ad Christum; non autem potest nisi adjutum esse, si venit. I. 27. Liberum arbitrium firmatur a Dei adjutorio, impellitur nisi in illo collocetur. I. 86. Damnata sententia est dicere gratiam Dei non ad singulos actus dari sed in libero arbitrio esse. I. 385. Liberum arbitrium cooperatur gratiae. I. 100. Idem ad diligendum Deum primi peccati granditate perdidimus. I. 395. II. 322. Liberum arbitrium oppugnant, qui oppugnant Dei gratiam qua vere fit liberum. I. 408. Libertas arbitrii per gratiam. I. 343. 390. 391. II. 430. Liberrimum tunc erit arbitrium, cum peccato servire non poterit. *ib.* & II. 428. *seq.* Liberi arbitrii, & gratiae Dei conciliandae difficultas. I. 74. *seq.* Liberum arbitrium non nihil facere in cordis conversione. I. 221. *seq.*

Liber in bono nullus, nisi per gratiam Christi fuerit liberatus. I. 280. II. 430.

Libri De libero arbitrio quo fine, & contra quos ab Augustino scripti. II. 190.

M

MAlum. Radix malorum cupiditas. I. 31. *seq.* Defectus ab incommutabili bono origo mali. *ib.* 33. II. 295. 314. Hoc ipso quod mali contra

 volun-

voluntatem Dei fecerunt, de ipsis facta est voluntas ejus. II. 421. Malum cur Deus esse sinat. II. 288. Malum quid sit? *ibid.* & *seq.* & 290. 314. 294.

Malitia originaliter ab Adam trahitur. I. 256.

Mandata Divina, quae praesertim ipsam conveniunt voluntatem, ostendunt liberum arbitrium. I. 168. *Si volueris conservabis mandata*, quo sensu dictum sit. I. 223. *seq.*

Manichaeorum errores de Incarnatione Christi. II. 269. Manichaei vetus Testamentum non recipiunt. II. 189. Mali naturam Deo coaeternam putant. II. 191.

Maria semper Virgo, & Mater Dei. II. 330. 334. De ejus virginitate litterae Augustini ad Volusianum. *ibid.*

Massiliensium quidam Augustini libris non intellectis offensi. II. 4. Nonnulli recensito libro De Correptione & Gratia prudentiores facti. *ibid.* 5. Quatenus a Pelagianis recesserint Massilienses. II. 43. *seq.* Eorum errores quam perniciosi. II. 15. Massiliensium & aliorum quorumdam in Galliis de praedestinatione sententia. II. 22. *seq.* Et de perseverantiae dono. *ibid.* 27. *seq.* Inter Massilienses multi virtutum studio egregii. *ibid.* 4. *V. Gratia.*

Mendacium quid sit: & quale peccatum. II. 300. & 311. Numquam est licitum. *ibid.* 312.

Meritum incipit ex fide. I. 54. Initium meriti accipitur sine merito. *ibid.* Merita bona esse non possunt nisi per gratiam. I. 188. *seq.* Merita facit gratia Dei. II. 65. 431. Coronat in nobis Deus dona sua, dum merita nostra coronat. I. 103. 192. *seq.* Me-

Merita non comparantur nisi per corporis tempus. II.95. & 434. De meritorum futurorum praescientia . *ibid.* 99. De Fide est quod parvuli mortui non judicantur secundum opera quae facturi fuerant. II.199.*seq.* Dicentes gratiam Dei secundum merita nostra dari, meritum nostrum in eo esse dicunt, quod sumus cum Deo; ejus autem gratiam secundum hoc meritum dari, ut sit & ipse nobiscum: & dicunt meritum nostrum in eo esse quod quaerimus Deum; & secundum hoc meritum dari ejus gratiam. ut inveniamus eum. I. 184. Merita justornm qualia. I. 90. Merita moralia hominum ex hujus vitae miseriis & felicitatibus minime metienda, & coniicienda. II.372.

Miseriae hominum unde? II. 315.

Misericordia. Nullum meritum praecedit misericordiam. II. 69. Etiam in judicio necessaria nobis erit misericordia Dei. I. 359.*seq.* Misericordia Divina ab Apostolo commendata. II. 417. In quo non fit misericordia, non iniquitas fit sed judicium.*ibid.* Numquam desperanda est misericordia. II. 371.

Mors fidelibus utilis est secundum s. Cyprianum. II. 100. & 105.

Mortui non judicantur secundum facta quae facturi erant si viverent. II. 170. *seq.*

Mundi nomine habitatores mundi intelliguntur. I. 34.

N

Nestorianorum haeresis. I. 337.

Nomen Dei quomodo sanctificatur in Electis. I. 220. *seq.*

Natura omnis bona. II. 289. & *seq.*

Obduratio supponit meritum, non vero gratia. 1. 261. Obduratio Pharaonis non sine libero arbitrio. *ibid.* Deus non obdurat impartiendo malitiam, sed non impartiendo misericordiam. 1. 98.

Opera. Bona opera nemo sibi adscribere debet. 1. 157. *seq.* Ex operibus quo sensu salvari nos neget Apostolus. 1. 199. *seq.* Deus reddet unicuique secundum opera ejus. 1. 262. Deus in homine & velle & operari operatur. 1. 282.

Orationes ad quid necessarias putarint Pelagiani. 1. 50. 66. Oratio necessaria his qui gratia non aguntur. 1. 282. *seq.* In oratione cognoscit homo unde accipiat quod vult habere. *ibid.* 284. Petita se cur Deus voluerit, quae posset etiam non orantibus dare. 1I. 169. Et si sciat Deus quid nobis sit necessarium non propterea non orandum. 1I. 218. Quomodo petamus quae accipimus. 1I. 153. Orandum pro omnibus. 1I. 426. quae oratione Dominica continentur ad spem pertinent. 1I. 440. Dominicae orationis explicatio. 1I. 441. *seq.* Orationem praecedit gratia. 1. 94. 100. 102. Oratio Dominica delet minima & quotidiana peccata. 1I. 381.

Orare Deum gratiae spiritualis munus. 1I. 265.

P

Paenitentiam agere ex misericordia & adjutorio Domini esse S. Ambrosius docet. 1. 70. *seq.* Vocatio ad poenitentiam ad Dei occulta judicia pertinet. 1. 290.

Parvuli non baptizati, non possunt habere vi-

vitam aeternam. II. 97. seq.
Passiones sarcina sunt infirmitati gravis, caritati levis. I. 130.
Paulinus Nolanus Episcopus. II. 251.
S. Paulus miles acerrimus & defensor invictissimus Gratiae. II. 135. Paulo redditum est bonum pro malo, cum haberet meritum malum. I. 185. seq. & 190. seq. Ejus merita Dei dona. ibid. 193. Paulus ab omni concubitu continebat. I. 179. Non tantum caro Pauli, sed & animus infirmus fuit. I. 23.
Peccatum Originale. Negant illud Manichaei. II. 189. Peccatum originale quomodo transeat etiam in filios fidelium. I. 134. Transit in omnes homines ex voluptate carnalis concupiscentiae conceptos. II. 341. 345. 349. 354. & seqq. Propter hoc peccatum justissime Deus potuisset universam hominum progeniem deserere morti aeternae obnoxiam. II. 318. & seqq. Peccatum originale etiam a nonnullis haereticis agnitum. II. 96. Peccatum originale pertinet ad corporis tempus. II. 95. seq. Peccatum originale quomodo nostrum. I. 292. Omnes ex massa perditionis esse ob originale peccatum. II. 418. seq.
Peccatum actuale. In malorum potestate est peccare, ut autem hoc vel hoc illa malitia faciant, in Dei solius potestate. II. 116. Peccata quaedam aliorum peccatorum poena. I. 245. II. 87. Quomodo quidam in hac vita dici possint sine peccato. I. 76. Secundum Ambrosium nemo sine peccato in hoc mundo. ibid. 77. seq.
Pelagius elatus assertor liberi arbitrii. I. 44. Naturae vires extollendo praecipitat. ibid. 47. Illa verba

da quod jubes , & jube quod vis ferre non potuit . II. 246. Gratiam in lege & doctrina constituit. I. 15. *seq.* In judicio Palaestino gratiam secundum merita non dari confessus est. I. 183. II. 199. *seq.* & 252. Sed non veraci corde. I. 6. & 46. Gratiam secundum merita dari nisi damnasset Pelagius, a Catholicis Episcopis damnabatur. I. 183. In Synodo Episcopali damnavit eos, qui negant gratiam ad singulos actus dari, & eam in lege, & arbitrio ponunt. I. 6. Pelagii suspecta professio de gratia ad singulos actus necessaria. *ibid.* 4. & 17. *seq.* Quid a Pelagio in quaestione de gratia exigatur. I. 75. Pelagii litterae cum libello fidei ad Innocentium Papam missae. I. 50. Pelagii Epistola ad Demetriadem. I. 36. 59. Ad Paulinum. *ibid.* 58. Ad Constantium. *ibid.* 59. Liber pro libero arbitrio. I. 62. Pelagius in libris, quos pro libero arbitrio edidit, nihil aliud sentit quam quod damnavit in Synodo Episcopali. I. 6.

Pelagiana haeresis non antiqua. I. 177. Pelagianae haereseos tria praecipue capita II. 151. Ante multos annos contra ea quae futura erant Pelagianorum venena antidotum a s. Cypriano praeparatum. *ib.* Pelagianorum error, quod justi omni peccato careant. II. 159. Alii errores. I. 131. Pelagianorum perfugium. I. 215. *seq.* Pelagiani alii occulte alii palam errores tuentur ac spargunt. I. 85. *seq.* Varie proinde tractandi & coercendi. I. 86. Pelagiani Gratiae nomine naturam humanam intelligebant. I. 92.

Perseverantia donum Dei.

Dei. I. 294. II. 145. 152. 223. 232. *seq.* 240. 248. Hoc agnovit ante Augustinum Cyprianus. II. 249. Deum dare perseverantiam ad Fidem pertinet. II. 170. Et si perseverantia sit a Deo, non negligenda correptio ejus qui non perseveravit. I. 294. *seq.* Perseverantia petitur in Oratione Dominica. II. 151. *seq.* Perseverantiam postulant Sancti. *ibid.* 153. Perseverantiae donum precibus obtineri potest, sed cum datum fuerit amitti non potest. *ib.* 162. An perseverantia possit amitti. *ib.* & *seq.* Perseverantia datur filiis Dei. I. 317. *seq.* Deus perseverare facit praedestinatos. I. 350. *seq.* Perseverantia non datur nisi praedestinatis. II. 173. *seq.* & 177. 179. Perseverantiae adjutorium quale primo homini datum, & quale nunc detur praedestinatis. I. 346. Dimissi sunt libero arbitrio qui non acceperunt perseverantiae donum. I. 362. Quicumque non perseverant non sunt a massa perditionis discreti. I. 300. *seq.* 307. *seq.* Utrum quis acceperit perseverantiam incertum est quamdiu vivit. II. 146. Reprobi quidam veram habent ad tempus justitiam, etiamsi non in ea perseveraturi sint. I. 318. Quaestioni cur perseveret quisque, vel non perseveret, quidam per liberum arbitrium hominis sic respondent, ut id contra gratiam defendant. I. 310. Perseverantia cur uni detur, alteri non detur inscrutabile. *ib.* Excusatio eorum, qui perseverantiam non acceperunt, nulla est. I. 300. *seq.* Cur non perseveraturos perseveraturis miscet Deus. I. 358. & II.

204.

204. Perseverantia Martyrum. II. 140.

S. Petrus de se nimium praesumsit. I. 327. Petrus caritatem perfectam non habuit cum Dominum timore negavit. I. 228. Quibus oculis Petrum Christus respexerit. I. 71.

Pharaonis cor induravit Deus per justum Judicium, & ipse Pharao per liberum arbitrium. I. 261. *seq.*

Photinianorum error de Christi incarnatione, II. 269.

Poenitentiae conditiones, & tempora. II: 371. & *seq.* 398.

Possibilitas. Quod possumus bonum facere, Dei esse dixit Pelagius; quod vero facimus, cur noluit dicere & nostrum & illius esse. I. 30. *seq.* Possibilitatem Deo, actionem homini tribuit Pelagius. I. 7. 8. 9. 43. 65.

Praecepta ad quid dantur. I. 284. Praecepta data esse, ut non sit excusatio de ignorantia. I. 166. *seq.* Praecepto admonitum est liberum arbitrium ut quaereret Dei donum. I. 237. Praecepta sine gratia non possunt servari. I. 179. Deus ipse facit ut homines faciant quae praecepit. II. 87. *seq.*

Praedestinatio. I. 371. II. 169. Praedestinatio quid. II. 208. Praedestinatio interdum vocatur praescientia. II. 234. *seq.* Duodecim circa Praedestinationem, & Gratiam sententiae de Fide catholica tenendae. I. 399. & *seq.* Explicantur & comprobantur. *ibid.* 403. & *seq.* Praedestinatio, & reprobatio non pendent ex futurorum operum praevisione. I. 124. 129. Deus omnia opera sua in praedestinatione praescivit. I. 396. Praedestinatio certa est. II. 211. Immobilis veritas praedestinationis.

nis. 1I. 121. Praedestinationem occultari opus est in hac vita. 1. 357. Nemo de salute sua certus & securus. *ibid.* Securitas praedestinationis quando. *ibid.* 358. Praedestinatio & gratia quid differant. 1I. 87. Praedestinationis judicia quam inserutabilia. 1I. 180. *seq.* & 187. II. 416. Praedestinationis doctrinam ab Augustino adsertam certam esse. 1I. 237. *seq.* Contra eam nisi errando nemo disputare potest. *ib.* Praedestinationis fidem contra novos haereticos ab Augustino propugnatam numquam Ecclesia Christi non habuit. 1I. 261. *seq.* Praedestinatio cur tam acriter ab Augustino defensa. 1I. 247. *seq* Praedestinationi contradicere, vel de praedestinatione dubitare nimiae contentionis est. 1I. 253. Quae contra praedestinationem obiiciuntur, contra praescientiam possunt obiici. 1I. 223. *seqq.* Praedestinatio per Apostolos praedicata, & ab Augustino contra novos haereticos defensa non tollit obedientiam. 1I. 243. A praedicatione fidei & obedientiae non prohibet. 1I. 212. 221. *seqq.* Praedestinationis doctrina utilitati praedicationis non est adversa. 1I. 206. *seq.* Praedestinatio quomodo & quando praedicanda. 1I. 221. *seq.* 243. *seq.* Praedestinationis praedicandae formula odiosa & vitanda. 256. *seqq.* Non solum praedicatione praedestinationis ab opere salutis non impeditur praedestinatus, verum ad hoc adjuvatur. 1I. 224. Praedestinationis praedicatione non plus desperationis quam orationis affertur. 1I. 233. 261. Quae contra praedestinationis

praedicationem afferunt adversarii, eadem dici posse contra Gratiam Dei, ex qua cetera dona, excepta fide & perseverantia, esse fatentur. II. 221. *seq.* Ipsi Massilienses exhortantur ad ea, quae nobiscum agnoscunt esse Dei dona, ut ad pudicitiam &c. II. 232. Praedestinationis definitio sicut non impedit quin corripiantur impudici, & contentiosi, sic nec impedit quin corripiantur infideles, & in fide non permanentes. II. 229. Praedestinationis illustrissimum exemplum. Christus Jesus. II. 108. *seq.* Item parvuli decedentes ante usum rationis, & Jacob, & Esau. I. 118. 123. 131. Christi & membrorum ejus praedestinatio non ex praeviis meritis. II. 112. De praedestinatione quae esset Pelagianorum sententia, quae ve Semipelagianorum. II. 129. Praedestinatorum certus & definitus est numerus. I. 356. Praedestinatorum nemo perit. I. 324. 359. 350. Praedestinatos Dei misericordia comitatur in quocumque statu. I. 361. *seq.* Qui praedestinantur non ex futuris operibus, sed per gratuitam Dei misericordiam praedestinantur. II. 418. *seq.*

Praedicatio. Qui nam praedicationem veritatis obedienter audiant. II. 215. Quomodo & quando praedicanda sit praedestinatio. 16. 221. 243. 256.

Praescientia Dei praedicanda, etsi quidam hac doctrina abutantur. II. 117. *seq.* Praescientia sine praedestinatione, non sine praescientia praedestinatio. II. 86. *seqq.* Non solum existimandum est a Deo praenosci voluntatem credentium, sed etiam eis ipsam fidem da-

dari . I. 96. Ex praescientia futurorum operum non pendent praedestinatio vel reprobatio. I. 124. & 129.
Praeteriti pro futuri temporis verbis cur Scriptura utatur. I. 323.
Professio continentiae, & contemptus voluptatis conjugalis in Monasteriis. I. 177. *seq*.
Promissio. Firmitas promissionis Dei. II. 90.
Pudicitia conjugalis donum Dei. I. 179.
Purgatorius ignis post hanc vitam. II. 379.

R

Reprobi quidam habent ad tempus veram justitiam, sed in ea non permanent. I. 324. 362. Reprobatio malorum ex originali peccato. I. 123. 118.
Regnum Dei in carnis resurrectione venturum est. II. 443.
Resurrectio. Post resurrectionem duae solum futurae sunt Civitates, bonorum una, malorum altera. II. 436. Mortuorum maxime abortivorum, & monstrorum resurrectio quomodo fiet. II. 400. & *seq*.
Revelatio. Etsi revelationem per Spiritum Sanctum agnoscat Pelagius, non tamen a suo dogmate recedit. I. 66.

S

Sacerdotis benedictio super fideles. II. 262.
Sacrificium Mediatoris offertur in Ecclesia pro animabus defunctorum. II. 434. Et illis prodest; sed non omnibus. *ibid.* & *seq*.
Saeculum hoc non corpore sed corde fugiendum. II. 175.
Salus. Religionis salus nulli umquam defuit, qui dignus fuit; & cui de-

defuit dignus non fuit. 11. 85. *seq.* Quare cum timore & tremore salus operanda. 1. 325. Totum quod ad salutem pertinet Deo tribuendum. 11. 114. Salus omnium procuranda. 1. 371.

Sanctificatio. Cum in Oratione Dominica Deo Patri dicimus: *Sanctificetur nomen tuum*, quid petatur. 1. 297.

Sapientia vera quae. 11. 275. & *seq.* Sapientiae librum reiiciunt Massilienses. 11. 28. Liber sapientiae auctoritatem Scripturae canonicae habet. 11. 103. Eo usi sunt magni & docti viri qui ante Augustinum Divina eloquia tractarunt. 11. 227.

Scientia tunc non inflat quando Caritas aedificat. 1. 45. Scientia minus donum quam Caritas. *ibid.* *V. Caritas*.

Scripturae canonicae auctoritati nullus quamlibet sanctus & doctus vir comparandus. 1. 68. Scripturarum universa admonet, ut *qui gloriatur, in Domino glorietur*. 11. 417.

Semei. Quomodo dixerit Dominus Semei maledicere David. 1. 246. Voluntatem ejus proprio vitio suo malam in hoc peccatum judicio suo justo & occulto Deus inclinavit. *ib.* Si jubenti Deo obtemperasset, laudandus potius quam puniendus esset. *ibid.*

Simplicianus Mediolanensis Ecclesiae Episcopus. 11. 58. & 245.

Sixtus Romanae Ecclesiae praesbyter. 11. 251. Pelagianorum errores damnat & insequitur. 1. 83. *seq.* Impense ab Augustino amatur. 1. 85. Valde occupatus, 1. 137.

Spes. Bonae spei homo. 11. 252. Spes non in homine sed in Deo ponenda. 11. 440. *seq.* Spes esse sine amore

more non poteſt . II. 285.
Spiritus Sanctus quo ſenſu interpellet pro nobis , & clamet , *Abba Pater* . II. 264. I. 100. Spiritus Sanctus unus idemque Patris, & Filii Spiritus . II. 287. Deus Patre , Filioque non minor . II. 334. 359. & *ſeq.*
Spiritus novitas. I.205.
Superbiam humanam aggreditur Apoſtolus illo loco ubi ait : *quid habes quod non accepiſti.* II. 64. *ſeq.*

T

Tentatio duplex, noxia & utilis. II. 164. *ſeq.* Intrare in tentationem quid. I. 181. & *ſeq.* Et gratia , & libero arbitrio opus eſt ad vincendas tentationes . *ibid.* 179. Tentari , & in tentationem non inferri non eſt malum , immo etiam bonum eſt . II. 165. Non inferri in tentationem ex dono Dei eſt . *ibid.* & *ſeq.* Hujus vitae tentationibus eripi magnum Dei beneficium. II. 105. *ſeq.*
Timoris ſpiritus magnum Dei donum . I. 240. Quis ſpiritus timoris eſt donum Dei. *ibid.* Quod ita fit timore poenae , ut non referatur ad Caritatem , quam diffundit Spiritus Sanctus in cordibus noſtris, nondum fit quemadmodum fieri oportet. II. 449. *ſeq.*
Trinitas . Cur Patri adtribuitur donum Dei. II. 73. Trinitatis opera . II. 337.
Tyriis quoniam non erat datum ut crederent , etiam unde crederent eſt negatum. II.208. Tyriis non profuit quod poterant credere quia non erant praedeſtinati ab eo , cujus inſcrutabilia ſunt judicia , & inveſtigabiles viae , II. 209. Tyrii etſi acturi fuiſſent poenitentiam, ſi factae fuiſſent apud eos virtutes , quae fa-

factae sunt in Corozaim & Bethsaida; punientur tamen in die judicii, sed mitius quam illae Civitates. II. 182.

V

Valentinus Abbas. I. 163. 265. 277.

Vasa irae, Deo bene eis utente, vasis misericordiae prosunt. II. 115.

Verum tacendi vel non tacendi caussae. II. 220. Quando dicendum, quando tacendum. II. 219. Utile est aliquando verum tacere. II. 220.

Victoria qua peccatum vincitur, nihil aliud est quam donum Dei. I. 181.

Vita aeterna quomodo & merces sit & gratia. I. 103. *seq.* 197. *seq.* & 361. II. 431. Vita aeterna gratia pro gratia. I. 200. *seq.* Sancti in vita aeterna plenius cognoscent, quid eis contulerit gratia. II. 410. In vita aeterna revelabuntur nunc occulta Dei judicia in hominum praedestinatione. *ibid.*

Vitalis quis. I. 378. & *seq.* 381. Ejus errores. *ibid.* 380. 384. & *seq.* 415.

Vitium naturae inest, sed vitium natura non est. I. 33.

Vocatio Dei duplex. I. 305. II. 113. *seq.* Vocatio secundum propositum non omnium est, sed tantum electorum. I. 323. & II. 56. Vocatio & totum religiosi hominis opus ex Deo est. I. 73. Vocatio electorum propria non quia crediderunt, sed ut credant. II. 119. *seq.*

Voluntatis malae origo. I. 33. II. 314. Voluntas bona nihil aliud quam Caritas. I. 35. Magna voluntas, magna Caritas. I. 228. Voluntas bona, parva & invalida. *ibid.* Voluntas sine gratia non sufficit. I. 186. 208. *seq.* & 222.

& 222. Quibus datur, sic volunt ut impleant. I. 178. Voluntatem & actionem ab homine esse vult Pelagius. I. 7. & 10. Voluntatibus hominum Deus dominatur. I. 244. II. 415. Voluntates hominum Deus in sua potestate habet. I. 367. *seq.* 136. *seq.* Voluntates hominum ita sunt in Dei potestate, ut eas quo voluerit faciat inclinari. I. 244. I. 409. Deus parat, & convertit hominum voluntates. II. 136. *seq.* Deus potest contrarias voluntates convertere & duritiam cordis auferre. I. 217. II. 415. Voluntaes bonas mirabili potestate Deus in cordibus operatur. I. 41. 396. 382., & *seq.* 385. 414. 417. 390. II. 325. & *seq.* Malis hominum voluntatibus bene utitur Deus, II. 421. Exempla Scripturae quibus probatur Deum magis habere in sua potestate voluntates hominum, quam ipsi suas. I. 365. *seq.* Gratia, qua infirmae voluntati subvenitur, eam indeclinabiliter, & insuperabiliter agit. I. 354. *seq.* Voluntati sanae commissa est perseverandi vel non perseverandi potestas. I. 35 ' . *seq.* Deus occulto judicio & justo voluntatem Semei proprio vitio malam, inclinavit in peccatum, quo malediceret David. I. 247. Voluntates hominum malas cum Deus in bonum convertit, per misericordiam convertit; cum autem non convertit, per judicium non convertit. II. 415. Non fit praeter ejus voluntatem, quod etiam contra ejus fit voluntatem. II. 421. Voluntas Dei numquam potest esse mala. *ibid.* 423. Homo aliquando bona voluntate vult aliquid, quod Deus non vult multo meliori

vo-

voluntate . *ibid.* Et aliquando homo vult voluntate mala quod Deus vult bona . II. 422. Deus quasdam voluntates suas bonas implet per malorum hominum voluntates malas . II. 422 428. Voluntas Dei certa, immutabilis, efficacissima . II. 411. *seq.* & 414. & 423. 426. Nihil fit nisi Omnipotens fieri velit, vel sinendo ut fiat, vel faciendo . II. 412. & 420. *seq.* Quomodo voluntas Dei sit ut omnes salvi fiant . II. 413. *seq.* 424. I. 404. *V. Deus.*

IM-

IMPRIMATUR

Si videbitur Reverendiss. Pat.
Mag. Sac. Pal. Apost.

*F. M. de Rubeis Patriarch. Const.
Vicesgerens.*

IMPRIMATUR

Fr. Vincentius Elena Ordinis
Præd. Reverendiss. P. Mag.
Sac. Pal. Apost. Ord. Præd.

ERRATA.

Tom. I. p. 115. lin. 15. justum est, Leg. *justum invenit*.

Tom. II. p. 94. lin. 16. vel damnante. Sed nullum &c. Sic lege: *vel damnante, sed nullam? Apostolus*. Ibid. l. 23. Gessisit, leg. *Gessit*. p. 158. l. 14. Perseverantiam, leg. *Perseverantia*. p. 188. l. 15. eis. leg. *ejus*. p. 250. l. 7. propter, leg. *praeter*. p. 284. l. 8. Dei, leg. *fidei*. p. 311. l. ult. sua, leg. *suas*. p. 320. l. 2. creatoris, leg. *creatori*. p. 326. l. 2. cur non e contrario, leg. *cur non & e contrario*. Ib. l. 4. volentis est Dei. leg. *volentis est hominis*. p. 380. l. 8. perpatranda, leg. *perpetranda*. p. 382. l. 4. emendet, leg. *emendat*. p. 393. l. 16. hoc, adde in Not. Al. *hic*.

